

عنوان مقاله:

عوامل رشد و افول زبان فارسی در امپراتوری عثمانی

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ایرانی، دوره 15، شماره 30 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

مصطفی لعل شاطری - دانشجوی دکتری تاریخ دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

زبان یک قوم ممکن است توسط عوامل پشتیبان کننده مختلفی چون قدرت نظامی و سلطه دراز مدت سیاسی و یا نفوذ گسترده فرهنگی در قلمرویی خارج از مرزهای نژادی آن قوم رواج یابد. زبان فارسی نیز از آن رو که دربردارنده ارزش‌های فاخر انسانی یک فرهنگ و هویتی ممتاز است، در گذر تاریخ، زبان علوم و فنون و وابستگی و نژادها و اقوام مختلف، در گستره‌ای منحصر به فرد از چین تا بالکان و نیز در هند و آسیای صغیر، رواج چشمگیری داشته‌است. اینکه کدام عامل در گسترش نفوذ زبان فارسی و نیز افول آن در حوزه جغرافیایی مورد نظر به‌عنوان عاملی هویتی مدخلیت داشته، پرسشی است که این پژوهش می‌کوشد تا به روش توصیفی- تحلیلی به تبیین آن بپردازد. یافته‌های پژوهش حاضر ناظر بر این است که عنایت سلاطین عثمانی به زبان فارسی و شاعران پارسی‌گوی، نفوذ فرقه‌های صوفیه- به‌ویژه مولویه- مهاجرت صنعتگران و بازرگانان از جمله عوامل نشر ادب فارسی و در نقطه مقابل، عصر تنظیمات، ملی‌گرایی ترکی یا پان‌ترکیسم و جنبش ترکان جوان به رهبری افرادی همچون شناسی، ضیاءپاشا و نامق کمال، به تقلید از سبک‌های غربی، از عوامل افول زبان فارسی در قلمرو عثمانی بوده‌اند

کلمات کلیدی:

زبان فارسی، عثمانی، پان ترکیسم، ترکان جوان، عصر تنظیمات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/872321>

